

Arrest

nr. 148 123 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. HASOYAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 57 712 en 57 713 van 10 maart 2011 omdat de door hen aangevoerde vrees niet meer actueel is.

In het kader van hun huidige tweede asielaanvraag beroepen verzoekers zich op ontwikkelingen die geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die ze in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben aangereikt; ze beroepen zich op mogelijke problemen omwille van de etnische achtergrond van verzoekster.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun paspoorten en een schrijven van de administratie van het dorp.

2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in hun asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden dat er nog steeds een heersend conflict is tussen Armenië en Azerbeidzjan en hiertoe citeren uit het Algemeen Ambtsbericht Armenië augustus 2010, stelt de Raad vast dat de door verzoekers aangehaalde passage het conflict Nagorny-Karabach beschrijft dat zich in 1988-1991 heeft plaatsgevonden en aldus allesbehalve actueel te noemen is. Dergelijke verwijzing acht de Raad niet dienstig.

In de mate verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies wijt aan de traumatische gebeurtenissen, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoekers aanvoeren dat uit het administratief dossier blijkt dat ze aan zware psychische aandoeningen lijden waarvoor ze sedert hun aankomst in België tot op heden opgevolgd en behandeld worden, stelt de Raad vast dat verzoekers dit in onderhavige procedure geenszins op enige objectieve wijze weten aan te tonen. Noch tijdens hun vorige asielaanvraag noch in het kader van onderhavige asielprocedure hebben ze medische attesten neergelegd waaruit hun beweerde zware psychische aandoeningen blijkt, laat staan dat bewezen wordt dat ze hierdoor te kampen hebben met geheugenproblemen die de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies zouden kunnen verklaren. Inzoverre verzoekers doelen op medische attesten die ze naar aanleiding van hun aanvraag 9ter hebben ingediend, wijst de Raad er op dat deze aanvraag een geheel andere procedure betreft en ze niet dienstig kunnen verwijzen naar het administratief dossier in deze laatstgenoemde procedure. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Van verzoekers mag dan ook verwacht worden dat ze tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en dat ze reeds van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag. Het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Armenië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 april 2015, voeren verzoekende partijen aan dat in de beschikking niet werd geantwoord op alle elementen aangehaald in het verzoekschrift en zij daarom gevraagd hebben om gehoord te worden aangezien zij volharden in het verzoekschrift. Verzoekende partijen wijzen er op dat het conflict in Armenië nog altijd gevolgen heeft voor de bevolking, vooral wanneer er sprake is van gemengde etnische families.

Betreffende de kritiek van verzoekende partijen dat in de beschikking niet wordt geantwoord op alle elementen aangehaald in het verzoekschrift en dat dit de reden is waarom zij gevraagd hebben om gehoord te worden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partijen niet concretiseren of toelichten op welke van de door hen in hun verzoekschrift aangehaalde elementen voormelde beschikking geen antwoord biedt, en wijst hij op puntje 3 in de beschikking waarin wordt opgemerkt dat de in de beschikking gedane en vermelde vaststellingen naar het oordeel van de Raad volstaan om de (overige) in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is er met andere woorden niet toe verplicht alle door verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangevoerde elementen van een antwoord te voorzien, alvorens tot de vaststelling te (kunnen) komen dat de asielaanvraag van verzoekende partijen terecht geweigerd werd omdat zij geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten aanzien van Armenië aannemelijk maken.

In de beschikking wordt gesteld dat uit de lezing van het verzoekschrift weliswaar blijkt dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch dat de Raad vaststelt dat ze geen concreet verweer voeren tegen de overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in hun asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In zoverre verzoekende partijen er terechtzitting op wijzen dat het conflict in Armenië nog altijd gevolgen heeft voor de bevolking, en vooral wanneer er sprake is van gemengde etnische families, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partijen er noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting in slagen de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal steunt, en dat aan het administratief dossier is toegevoegd, te weerleggen aangezien zij zich beperken tot blote beweringen en een citaat in het verzoekschrift over de gebeurtenissen in Nagorny-Karabach in 1990 en 1991. Uit de COI Focus "Armenië Situation des couples mixtes arméno-azerbaïdjanais" van 7 november 2013 en de SRB "Armenië, Situatie van de Azerbeidzjaanse etnische minderheid en van de gemengde Armeense – Azerbeidzjaanse koppels", 1 december 2010, blijkt immers dat personen van Azeri-origine actueel geaccepteerd worden in het dagelijkse leven, er geen sprake is van vervolging of discriminatoire behandeling en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken reeds in 2000 stelde dat er thans geen reden meer is om te veronderstellen dat echtparen in een gemengd huwelijk, dat wil zeggen Armeense man / Azeri vrouwen zich niet zouden kunnen handhaven in Armenië. Verzoekende partijen weerleggen deze informatie niet aan de hand van concrete en betrouwbare bronnen maar beperken zich tot het tegenspreken en bekritisieren van dit motief, wat niet voldoende is, zoals reeds gesteld in de beschikking.

Verzoekende partijen volharden voor het overige in hun verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 23 april 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Armenië.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS